

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๔

วัฏจักรนี้ไม่มีความสุข

เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๑๑ บาท ๓๖ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๐๒ ดอลลาร์ ทองคำที่ได้
แล้วเวลานี้ ๒,๓๐๘ กิโล

เราเป็นกังวลจริง ๆ นะแมว เป็นอันตรายต่อสัตว์ในวัดนี้มากนะ ที่สำคัญจริง ๆ
ก็คือ กระจ๊อน กระแต เพราะมันวิ่งอยู่ตามพื้น สำหรับกระรอกไม่ค่อยเป็นไรแหละ
กระจ๊อน กระแต นี่สำคัญมากที่สุด สำหรับไก่ไม่เป็นไรเพราะพวกแมวเหล่านี้เขามา
แต่ในบ้าน เขาเคยกับไก่แล้ว เขาไม่มีอะไรกับไก่ แต่พวกหนู พวกกระจ๊อน กระแตนี่ไม่
ได้จริง ๆ กระต่ายสำคัญมากนะ เหล่านี้เป็นอันตรายทั้งนั้น แล้วเวลานี้กระต่ายมีเยอะ
ด้วยนะ มีอยู่ทั่วไปหมดเป็นจุด ๆ พระท่านเลี้ยงไว้ มันอยู่กับพระ แล้วพวกฝึกพวก
อะไรนี่เต็ม ๆ เขาก็อยู่นั้น เราไปเที่ยวดูมันมีอยู่ทั่วไป

ไม่มีก็แต่แถวที่เราอยู่พวกกระต่าย ไม่มีที่ให้อาหารกระต่าย แล้วย้อนไปโน้น ๆ
มีหมดเลย ที่เราอยู่ไม่มี แต่เป็นที่ทองเที่ยวของเขา เขามาได้ตลอดเวลา กลางวันกลางคืน
กลางคืนเขามาได้ตลอดเวลา กระต่ายแถวนี้ แต่เขาไม่ออกมาทางนี้เพราะเขาได้ยินเสียง
หมาเห่าหอนอยู่เรื่อยเขาก็กลัว ไม่เคยออกมาทางนี้ หมาก็ไม่เข้าไป เข้าไปไม่ได้หมาถูก
ขนาบหลังทิศไปเลย แมวเข้ามาวัดที่ไร โอ๊ย สร้างความกังวลให้พระมากที่สุด เราเอง
ก็ยังคงต้องเป็นไปด้วย ก็เรานั้นเองเป็นต้นเหตุให้ตก เติบงกรรมอยู่นั้นตอนบ่ายด้วยนะ
กลางวันเดินจงกรมอยู่ มันด้อม ๆ มาข้างทาง กลางวันตอนบ่าย อ้าว แมวนะนี่ หลายสี
นะ ดูเหมือนสีเหลืองสีดำสีขาว

ตามที่เขาเคยนิยมพูดกันว่าแมวชนิดนี้มันพาลมาก กัดสัตว์เก่ง เห็นมันมาที่นั่น
เราถึงได้ทราบมีแมวอยู่ในวัด พอบ้ายสีโม่ก็เข้าไปข้างใน ไปบอกข้างในให้หาอะไร ๆ
ดัก ทางนี้ก็มาบอกทางนี้ แมวตัวเดียวเลยพระอยู่ทั้งวัด ออกจากโน้นแล้วก็มาทางนี้อีก
มาหาพระอีก ให้หากับหาอะไร ๆ มาให้ดักอยู่ทุกแห่งทุกหน ถ้าไม่ได้แมวตัวนี้ไปแล้ว
สัตว์เหล่านี้จะตายลงเรื่อย ๆ เวลานี้กระต่ายกำลังอกเงยขึ้นบ้าง มีบ้าง กระแตนี่สำคัญ
มากมันเอาได้เร็วที่สุด กระแตเวลานี้มีอยู่ทั่ว ๆ ไป ถ้าแมวมาที่ไรกระแตต้องหมด

เราสงสารกระแต เรากำลังสังเกตดูว่ามันจะมีมากมีน้อยเท่าไร ไปที่ไหนดูตั้งแต่
กระแต มันมีอยู่ทั่ว ๆ ไป แห่งละตัวสองตัว แล้วมาเจอแมวเข้านี่ คือก่อนหน้ามันหาย
ไปหมด หายหมดยังไง แมวเต็มวัดนี้ สองตัวสามตัวแมวอยู่ในนี้ กระแตเลยไม่เห็นมีใน
วัดเลยนะ บางครั้งหายเงียบไปเลย แสดงว่ากินละชิ นี่ก็ทำอันละเอามาปล่อย ท่าง
แล้วละไม่ได้มาปล่อยนาน ดูเหมือนได้สองปีสามปีแล้วมั้ง ท่านเอามาปล่อยแต่ละครั้ง

ๆ นี่ห่าสิบหกสิบตัวกระแตนะ เามาจากวัดป่าแก้วมาปล่อยไว้ที่นี่ แล้วไม่นานหายไป
ๆ ยังไงกันน้ำ มาระยะนี้รู้สึกปรากฏมีขึ้นบ้าง แล้วแมวกี่มา

อยู่ในป่าก็มีแมว คือตามธรรมชาติจริง ๆ แล้ว สัตว์เหล่านี้เป็นสัตว์ป่าทั้งนั้นเรา
เอามาเลี้ยงไว้ เป็นสัตว์ป่าอยู่ในป่ามี เราเห็นมันอยู่ในภูเขาโน่น แมวป่ามี เวลาคนเอา
มาเลี้ยงก็กลายเป็นสัตว์บ้านไป ๆ ปรกติมันเป็นสัตว์ป่า

เวลานี้เทศน์นี้ออกทั่วโลกนะ เทศน์อยู่ที่นั่นะ อัดเทปไว้ข้างบน ออกจากนั้นก็เข้า
อุดรฯ ไปกรุงเทพ..เทป จากนั้นกระจายออกเป็นอินเตอร์เน็ต ไปกรุงเทพแล้วกระจาย
หมด ออกทั่วโลกเลย ออกจากนี้แห่งเดียว เลยมีแต่เทศน์หลวงตานะเวลานี้ เทศน์ทั่ว
ประเทศไทยแล้วยังไม่แล้ว ยังทั่วโลกอีก ถ้าหากว่าเราจะพิจารณาตามหลักธรรมชาติ
จริง ๆ แล้ว ก็ไม่มีความหมายอะไรเพียงว่าทั่วโลก เรียกว่าน้อยไปมาก กับธรรมที่
ครอบโลกธาตุ ต่างกันไหม ธรรมครอบโลกธาตุ กับผู้ที่ถือธรรมเป็นหลักใจหรือนับถือ
อรรถถือธรรมนี้แหละมีจำนวนน้อยมาก

ที่พูดว่าออกทั่วโลกก็คือว่ามีเราคนเดียว เช่นอย่างในประเทศไทยก็ไม่ได้ยินมีที่
ไหนว่าเทศน์อย่างที่เราเทศน์นะ เทศน์ประจำวันเสียด้วยมาได้ ๓ ปีนี้แล้ว แต่ก่อนก็
ประจำ หากประจำอยู่ใต้ดิน ก็มีแต่ทางอุดร ๆ ที่แรกมีวิทยุสถานีเดียวเขามาเอาไปฟัง
เป็นประจำมาตั้ง โอ๊ย สิบ ๆ ปีแล้วแหละ นี่เรียกว่าอยู่ใต้ดิน เงียบ ๆ มันก็มากระจาย
ออกตอนที่ออกช่วยโลก สถานีต่าง ๆ ให้เป็นอัยยาศัยของเขาเองเราไม่ได้เกี่ยวข้อง ที่
เขาเอาออกไปเปิดทางวิทยุ ๘ สถานี เวลานี้ออกหมด เป็นอัยยาศัยของเขาเอง ทาง
กรุงเทพก็เหมือนกัน สำหรับเราเองพอเทศน์แล้วหายไป ๆ เลย ไม่เป็นอารมณ์กับอะไร
ทราบนี้ก็ทราบจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับเทป เขามาติดต่อกันเองก็ส่งไป ๆ แล้วก็ทราบย้อน
หลัง ๆ มาเท่านั้นเอง ที่จะให้เราจัดการหรือสั่งเสียไม่มีเลย ตั้งแต่เทศน์วันหนึ่ง ๆ เราก็ก
พอแล้ว เราเห็น้อยมาก

เมื่อวานนี้ก็ได้พูดถึงเรื่องภาษาธรรม ภาษาโลก โลกก็คือคลังกิเลส ภาษาธรรม
คือคลังของธรรม แหล่งของธรรม หรือว่าฝั่งกิเลส ฝั่งธรรม เป็นสองฝั่ง ธรรมก็เดินตาม
ฝั่งของธรรม สายของธรรมไป กิเลสเขาก็เดินตามฝั่งตามสายของเขาไป นี่เป็นหลัก
ธรรมชาติจริง ๆ ที่นี้เวลาโลกกับธรรมเกี่ยวข้องกัน จึงมีการทะเลาะเคาะกัน มีการขัดการ
แย้งการชมการตีกันไปเรื่อย ๆ เป็นอย่างนั้นนะ ความจริงแล้วถ้าไม่มีอะไรไปเกี่ยวข้อง
ฝั่งธรรมกับฝั่งกิเลสก็เป็นคนละฝั่ง แต่กิเลสกับธรรมมันกระทบกระเทือนกันอยู่เรื่อย ๆ
เรียกว่าเป็นพื้นเพที่สุดก็คือเรื่องของกิเลสทำลายธรรม

ธรรมอยู่ในหัวใจของสัตว์ ที่นี้หัวใจของสัตว์ก็เกี่ยวกับธรรมเหมือนกัน คือกิเลส
อยู่ในหัวใจของสัตว์ ฝั่งนี้เป็นฝั่งกิเลสอย่างนี้ เช่น วัฏจักรนี้คือสถานที่อยู่ของกิเลสทั้ง

มวลเลย กามภพ รูปภพ อรูปภพ เป็นภพของคนมีกิเลสทั้งนั้น สัตว์มีกิเลสทั้งนั้น ถ้าว่า ผีทั้งผีนี้เป็นผีของกิเลส หรือว่าเป็นผีของโลก โลกหมายเอาโลกวัฏจักรนี้แหละ ให้เข้าใจอย่างนั้นก็แล้วกัน ถ้าว่าโลกก็หมายถึงวัฏจักรวัฏภพสามภพ ธรรมก็หมายถึงธรรมตั้งแต่พื้น ๆ ถึงนิพพานธรรม นี้เรียกว่าธรรม ทั้งสองนี้ถ้าหากเราจะพิจารณาแยกเป็นสมมุติแล้วก็เป็นคนละผี นี้ผีธรรม นี้ผีกิเลสหรือผีโลก นี้ผีมหันตทุกข์ นี้ผีบรมสุข

ทั้งสองอย่างนี้กระทบกระเทือนกันอยู่ตลอดเวลา เพราะกิเลสก็อยู่กับหัวใจสัตว์โลก สัตว์โลกเมื่อถูกกระทบกระเทือนมาก ๆ แล้วก็เหมือนกับเราเจ็บไข้ได้ป่วย ก็ต้องวิ่งหาหาหมอ ยา หมอ ก็เข้าไปเกี่ยวข้องกับธรรม ที่มันเกี่ยวข้องกับอยู่อย่างนี้ ถ้าหากว่ามีตั้งแต่คนไข้ล้วน ๆ ไม่มีหมอเลย ก็มีแต่คนไข้ที่จะตายตายเดียว ๆ ไม่มีที่เกาะที่ยึด คนไข้ที่พอเป็นพอไปทั้งตายทั้งยังอยู่ก็เพราะมีหมอมียาเกี่ยวข้องกับอยู่ มีความสมหวัง เข้าโรงพยาบาลแล้วไม่เตลิดเปิดเปิง เข้าไปแล้วกลับบ้านได้ เรียกว่าหายโรค ถ้าไม่มีหมอมียาเสียเลยนี้ เข้าไปแล้วเตลิดไปเลย เขาก็หมายถึงว่าเข้าป่าช้านั้นแหละ เข้าเมรุ เตลิดเลย ก็ไม่มีหมอแล้วมันจะมีโรงพยาบาลที่ไหน มันก็เข้าเตลิดเปิดเปิง

เวลานี้แยกให้พี่น้องทั้งหลายทราบ พูดอย่างชัดเจนคือว่า ผีวัฏจักรนี้เรียกว่าผีทุกข์น้อยใหญ่ถึงมหันตทุกข์ อยู่ในนี้หมด บรรจุไว้เต็มเอี้ยดเลย ที่นี้ผีแห่งธรรมตั้งแต่ความสุขเล็กน้อยที่เกิดขึ้นจากการบำเพ็ญธรรม จนกระทั่งถึงความสุขอันยิ่งใหญ่ถึงพระนิพพาน ความสุขตั้งแต่เล็กน้อยจนกระทั่งถึงบรมสุขนี้คือผีแห่งธรรม ยืนยันกันตลอดมา ไม่มีใครสูงใครต่ำกว่ากัน เป็นคนละผีมาตลอด ที่จะให้สูงต่ำก็ขึ้นอยู่กับความคละเคล้ากันระหว่างธรรมกับกิเลสเป็นราย ๆ ของสัตว์ไป สัตว์ตัวไหนที่สร้างความชั่วช้าลามกมาก สัตว์ตัวนั้นก็จมมากความทุกข์มาก มากถึงมหันตทุกข์ สัตว์ตัวใดที่สร้างบาปสร้างกรรมลดน้อยลง ๆ ไป ความทุกข์ก็ลดลำดับ ๆ อยู่อย่างนั้นเป็นประจำ

ที่นี้ผีแห่งธรรมก็เหมือนกัน ใครสร้างความดีได้มากน้อย ความสุขก็ติดตัวไป ๆ เรื่อย ๆ มากเท่าไรก็ระดับสูงขึ้น มากสุดยอดถึงบรมสุขปั้งเลย ไม่ต้องไปแบ่งสันปันส่วนมาจากกิเลสว่าความสุขในนิพพานนี้ไม่เพียงพอไปขอความสุขจากกิเลส เดียวมันจะตีหน้าเอานะ ไปหาความสุขจากมัน มันยังหาความสุขจนจะตายจะหาความสุขอะไรจากมันอีก เดียวมันฟาดหน้าเอานะ เพราะวัฏจักรนี้ไม่มีความสุขที่จะไปอวดธรรมได้ ใครทำไปตามวัฏจักรไปตามกิเลสแล้วมีแต่สั่งสมความทุกข์เป็นลำดับลาดาไปทั้งนั้น ที่จะสั่งสมความสุขไม่มี ยันกันเลย

ที่นี้ทางด้านความดีนี้ แม้จะทุกข์เพราะการบำเพ็ญก็ทุกข์เพื่อสุข เหมือนเราทำงานเพื่อผลของงานเป็นสุขของเรา เราบำเพ็ญความดีงามทั้งหลายมีมากมีน้อยความ

สุขก็เพิ่มขึ้น ๆ เรื่อย ๆ ถึงฝั่งเลย ไม่ต้องไปแบ่งสันปันส่วนเอาจากกันแหละ ธรรมไม่เคยบกพร่อง แต่กิเลสบกพร่องตลอดเวลา ในการที่จะชวนชวายเป็นเนื้อสร้างตัวของตัวเองอยู่บนหัวใจของสัตว์ แล้วสร้างกองทุกข์ไว้ในนั้นเสร็จ นี่เป็นเรื่องของกิเลส ให้พากันทราบเอาไว้ นี่คือพื้นเพดั้งเดิม

วันนี้ชี้แจงให้ทราบอีกชัดเจนเป็นคนละฝั่ง จึงไม่มีอะไรที่จะยิ่งหย่อนกว่ากัน เต็มเปี่ยมด้วยกันเรื่องความทุกข์ความสุข เต็มเปี่ยมด้วยกัน ที่จะให้มีหนักเบาเล็กน้อย ก็เกี่ยวข้องกับสัตว์ที่อยู่ในฝั่งนั้น ๆ ทางฝั่งนี้จิตใจเกี่ยวข้องกับธรรมก็เป็นธรรมไป เกี่ยวข้องกับทั้งธรรมทั้งกิเลสก็เป็นทั้งธรรมทั้งกิเลส ข้างซ้ายเป็นกิเลส ข้างขวาเป็นธรรม แล้วเวลาเราแยกปัจจุบันนี้เรียกว่าข้างซ้ายเป็นอัมพาต ใช้งานไม่ได้เลย ข้างขวายังพอใช้ได้ ถ้าหากว่ายังไม่ชัดเจนให้ไปถามอาจารย์เจี๊ยะ ที่เวลานี้อยู่โรงพยาบาลศิริราช ข้างหนึ่งท่านเป็นอัมพาตไม่รู้เรื่องอะไรเลย ข้างหนึ่งยังใช้ได้อยู่ เอาพยานมาชียานคนอื่นเราไม่แน่ใจเราไม่เชื่อ ถ้าอาจารย์เจี๊ยะเป็นพยานท่านตรงไปตรงมาเลย ท่านจะบอกฝั่งออกมาเลย ข้างนี้เป็นอัมพาตใช้ใหม่ ใช้ทันทีเลย นี่ละมันเป็นคนละฝั่งมันเป็นอย่างนี้ละ ด้านหนึ่งเป็นสุข ด้านหนึ่งเป็นทุกข์

ทีนี้เวลาเราสั่งสมความสุขมากเข้า ๆ จิตใจนี้ไม่มีความตายเหมือนร่างกายนะ จิตใจนี้จะฟื้นตัวขึ้นมาทางดีเรื่อย ๆ จะให้จิตตายนี้ไม่มีทาง ไม่มีเลย ไม่มีแต่ไหนแต่ไรมา เรื่องเกิดเรื่องตายนี้เป็นเรื่องของจิตเข้าไปอาศัยร่างต่างหาก เพราะอำนาจแห่งบุญกรรมของตนที่สืบเนื่องในภพในชาติอยู่เท่านั้นเอง ถ้าสิ้นภพสิ้นชาติแล้วจิตนี้ดีต่อกก็เป็นธรรมชาติล้วน ๆ เลย ดังที่พูดว่านิพพาน ๆ หรือมหานิพพาน หรือว่าธรรมชาติ นี่เป็นโวพจน์ใช้แทนกันได้ พูดคำใดแล้วถูกอันเดียวกัน เมื่อถึงที่สุดแล้วก็ไปอย่างนี้ ถึงนั้นเลย นั่นละที่ว่าบรมสุข

เมื่อจิตถึงขั้นนี้แล้ว ปราศจากทุกข์ หรือปราศจากสมมุติ สมมุติก็คือกฎ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา มากน้อยนั้นแลอยู่ในสมมุติ อันนี้พอพ้นปีบกฎ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ไปเปลี่ยนแปลงไม่ได้ เพราะฉะนั้นนิพพานจึงว่าเที่ยง ไม่มีอะไรเข้าไปเกี่ยวข้องเลย เป็นคนละฝั่ง ๆ อย่างนี้ เรื่องกิเลสตัณหา มันลบมันล้างมันลบมันล้างตลอดเวลาแหละ มีมากมีน้อยต้องต่อสู้กับธรรมตลอดไปจนกระทั่งสิ้นสุด ไม่มีกิเลสเหลือซากติดอยู่ภายในใจแล้วนั้น ใจจึงเป็นธรรมชาติล้วน ๆ กฎ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ไม่มี นิพพานเที่ยง

ทีนี้ก็เกี่ยวข้องกับเรื่องทีพูดเมื่อวานนี้ เกี่ยวข้องกับทางเดินของวิภูจักร ทางเดินของธรรมจักร จักรหมายถึงความหมุนเพื่อพ้นจากทุกข์ ความหมุนเพื่อลงทุกข์ มีสองจักร เรียกว่าวิภูจักร ธรรมจักร จักรนั้นเป็นเครื่องหมุน หมุนเพื่อขึ้นสู่สูง หมุนลงต่ำ เรียกว่า วิภูจักร เช่น ธรรมจักร ธรรมเครื่องหมุนให้สัตว์โลกหลุดพ้นจากทุกข์ไปโดย

ลำดับ ทั้งสองนี้เดินสวนทางกัน คือทางกิเลสจะเดินไปตามแถวของกิเลส กิเลสคือตัวปลิ้นปล้อนหลอกหลวง ตัวจอมปลอม จะหาความจริงกับกิเลสไม่ได้เลย มีแต่ความจอมปลอมของมันตลอด ตั้งแต่เล็กจนใหญ่สุดก็มีแต่ของจอมปลอม หาความจริงติดนั้นไม่มีเลย

เพราะฉะนั้นกิเลสแสดงออกมาแฉ่โตมุ่มโต จึงมีการประดับตกแต่งทุกสิ่งทุกอย่าง ตกแต่งออกมาเพื่อกลบบัวเอง ๆ คือหลักธรรมชาติของมัน ความเลวร้ายอยู่กับกิเลส ความสกปรกอยู่กับกิเลสทั้งหมด การใช้กิริยาท่าทางคือกิเลสบงการออกมาให้ใช้พากันฟังให้ดีนะ นี่เอาธรรมถอดออกมาจับกันกับกิเลสให้ดู ถอดออกมาจากหัวใจนี้ด้วยไม่ถอดออกมาจากไหน มันเป็นมาสักก็กี่ปีกี่กลบไปแล้ว เปิดขึ้นมาให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบเสียทีหนึ่ง ธรรมชาติอันนั้นแล้วมันเป็นตัวสกปรกอยู่ในนั้นหมด แล้วมันเป็นผู้บงการเอาความสะอาดมาประดับประดาตกแต่งหุ้มห่อเอาไว้ให้เห็นแต่ความสะอาดข้างในที่สกปรกไม่ยอมให้เห็น มันจึงต้องมาหุ้มห่อด้วยความสะอาดเอาไว้ ตกแต่งอย่างนี้

เราทุกคนดูซิในตัวของเราเนี่ย เอาธรรมจับให้มันเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ คนหนึ่ง ๆ มีชีใหม่อยู่ภายใน เอาหนึ่งบาง ๆ นี่มาห่อนี้เป็นเครื่องประดับตกแต่งภายนอก แล้วเครื่องนุ่งห่มใช้สอยประดับประดาตกแต่งให้กิเลส ให้มันหลงไปตามอย่าให้มันรู้ตัว ถ้ารู้ตัวมันจะติดออกทางฝั่งธรรมเข้าใจไหมละ นี่ละต้องประดับประดาตกแต่ง ออกจากในร่างกายนี้แล้วก็มึนหุ้มห่อ มีอะไร ๆ ตกแต่งทั้งผมทั้งเล็บทั้งฟัน ดูซิ เล็บเหล่านี้ทั้งเขียวทั้งแดงทั้งดำ มันดำด้วยอะไรไม่รู้ ปากก็ปากแดงทาดด้วยลิปสติกหาพ่อหาแม่มันไปหาอะไร เอ้า พุดเปิดธรรมให้ฟังชัด ๆ เสียนะ ไม่มีใครเปิด ธรรมมีเท่าไรก็ออกไม่ได้ นี่จะเอาออก ถึงกาลเวลาเอาออกรอไม่ได้ ใครมาปิดฟาดปากมันเลยเข้าใจไหม

นี่ละธรรมชาติของกิเลสแท้ ๆ ตัวสกปรกอยู่นี้ ตัวเลวร้าย ความโกรธก็อยู่ในนั้น ความเคียดแค้น ความโลภ ราคะตัณหา ซึ่งมีแต่พิษแต่ไฟอยู่ในกองนี้หมด มันประดับประดาตกแต่ง การพูดการจาไพเราะเพราะพริ้ง นี่ประดับกันเข้าใจไหมละ มันไม่ได้พูดตามความจริงที่มันโกรธ ที่มันเคียดมันแค้น ที่มันรัก ที่จะให้เป็นไฟเผาตัวเองและเผาผู้อื่น ความโลภก็เหมือนกันได้เท่าไรไม่พอ ๆ ต้องใช้กิริยามารยาทอย่างนั้น กิจการอย่างนั้น งานอย่างนี้ งานกว้างงานขวางงานโลกของมันไม่บอกเข้าใจไหม ได้เท่าไรไม่พอ ๆ นี่งานแห่งความโลภคือได้ไม่พอ เอาคนให้ตายฉิบหายได้คืองานอันนี้กิเลสมันไม่บอกมันบอกว่าต้องมีงานมีการอย่างนั้น คนไม่มีงานเป็นคนว่างงาน คนไม่มีสาระ ตัวมีสาระคือตัวไฟเผาหัวมัน เศรษฐีใหญ่เท่าไรยังเผาหัวใหญ่ ธรรมจับเข้าไปเห็นหมดว่าไง

มันจะโอ้อ่าฟูฟายขนาดไหน มันประดับตกแต่งตั้งแต่ภายนอก แต่ความจริงของมันกับธรรมที่เป็นความจริงนี้พุ่งเข้าหากันหลักไม่ได้เลย ขาดสะบั้นไปเลย นั่นละพระพุทธรเจ้าเออธรรมนั้นละมาสอนโลก จากนั้นจึงยื่นเข้ามาหาอีกถึงเรื่องความสกปรก ยกตัวอย่างอย่างนี้ละนะ ทุกคนทุกสัตว์สกปรกมอมแมมเต็มตัวของมัน นี่คือหลักความจริง การตกแต่งภายนอกก็เพื่อประดับประดาปกคลุมสิ่งสกปรกเอาไว้ให้พอดูได้ อย่างน้อยพอดูได้ธรรมดา จากนั้นก็ตกแต่งออกไปเรื่อย แล้วตกแต่งไปจนกระทั่งถึงสถานที่อยู่ที่หลับที่นอนที่อยู่ที่ยืน แม้ที่สุดที่ขับถ่ายไปประดับประดาตกแต่ง คนแก่เข้าไปล้นล้มหัวฟัด ให้มันลื่นให้มันเป็นเงาให้มันสวย บทเวลาหัวฟาดพื้นมันสวยไหมละ

นี่หลวงปู่ขาวเราเนี่ย เอาตัวอย่างมาพูดนี่นะ ท่านไปกรุงเทพฯเข้าไปในห้องน้ำเขาห้องน้ำอย่างนี้ละ เข้าไปในห้องแล้วต้องช่วยตัวเองซิ ใครจะเข้าไปช่วยในห้องน้ำ เข้าไปในห้องสกปรก เวลาจะเปิดของสกปรกก็ต้องไปเปิดคนเดียว ไปถ่ายไปอะไร ลิ่นที่นี้ก็ล้มลงในนั้น ตั้งแต่นั้นมาท่านทรุดโทรมมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงตาย มาจากนั้นนะ มาจากที่ว่าของสกปรกหรือไม่สกปรก ฟังซิ นี่ละมันตกแต่งขนาดห้องน้ำ อย่างเราทุกวันนี้เหมือนกันนะ ไปที่ไหนถ้าเขานิมนต์ไปเทศน์ในที่ต่าง ๆ ระวังที่สุดคือห้องน้ำ คือภัยใหญ่อยู่นั้น เราไม่เห็นว่าเป็นของสวยของงามนะ

ใครจะว่าบ้างก็ตามเราไม่ได้เห็นอย่างนั้น คืออันตรายอยู่ตรงนั้น กิเลสมันวางไว้หมดเลย ปักขวากปักหนามไว้หมด ไปไม่ระวังตุมเลย ลิ่น นี่ละความสกปรกของมันอยู่ลึก ๆ มันทำออกเป็นความสะอาดสะอาดอันให้โลกทั้งหลายเพลिनทางหูทางตาทางอะไรให้เพลिनทางจิตใจ ไม่ให้เห็นตัวจริงของมันที่เป็นภัย คือความสกปรกที่แสดงออกมาเป็นเรื่องเราเห็นด้วยตาเนื้อ เช่นมูตร เช่นคูด เป็นต้น ความสกปรกภายในคือ ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา เป็นตัวสำคัญ นี่คือไฟภายใน มันปกปิดไว้หมดไม่ให้เห็น จะเอาตั้งแต่กิริยานุ่มนวลอ่อนหวานมาพูดมาคุยกัน ช่างในจะเป็นเสื่อคอยจะกัดกันอยู่เวลาได้โอกาส มันก็เก็บเอาไว้ไม่ให้เห็นนะ มันจะให้เห็นแต่กิริยาทำทางไพเราะเพราะพริ้งนุ่มนวลอ่อนหวาน ทุกอย่างประดับประดา ทางหูฟังแล้วเคลิ้ม ๆ ตัวที่มันคอยจะเอาอยู่ช่างในคอยฉวยโอกาส

คนเขาฆ่ากันเขาฆ่าด้วยมารยาทของกิเลสหลอกลวงจนฆ่าได้ คนตายใจแล้วฆ่าได้ คนตายใจแล้วฉกฉวยขโมยปล้นจี้ได้ทุกอย่าง เอาเวลาเปลอ ๆ กิเลสมันเอาตอนเปลอนะ นี่ละกิเลสมันเป็นความซื่อสัตย์สุจริตตายใจกับมันได้ยังไงพิจารณาซิ แล้วปกคลุมหุ้มห่อเอาไว้ มีแต่หุ้มห่อตัวพิษตัวภัยทั้งนั้น ธรรมจับเข้าไปเห็นหมดจะว่าไง นี่ละเรื่องของกิเลส ที่นี้เวลาพูดออกมานี้ก็ประดับคำพูดคำจาไพเราะเพราะพริ้ง ถ้าพูด

ธรรมตามความจริงน้ำมันโดนหัวกิเลส กิเลสไม่ยากให้พูด หว่าพูดหยาบพูดโลน พูดดูพูดต่ำไปอย่างนั้น

ภาษาธรรมแท้ละนี้ คือพูดตามหลักความจริง สกปรกบอกสกปรก สะอาดบอก สะอาด ดีบอกว่าดี ชั่วบอกว่าชั่ว นี่คือธรรม ตรงไปตรงมา คำว่าไพเราะเพราะพริ้งเป็นเรื่องของกิเลสมันตกแต่ง เพราะฉะนั้นการแสดงออกในภาษาของธรรมกับภาษาของกิเลสจึงไม่เหมือนกัน ภาษาธรรมท่านจะพูดตรงไปตรงมา ท่านไม่คำนึงเลยว่า เป็นความสกปรกโสโครกหรือเป็นความดูต่ำว่ากล่าว เป็นความหยาบโลน ท่านไม่เคยสนใจตัวหยาบโลนนั้นตัวท่านดำหนิ ตัวท่านกำลังชะล้างอยู่ด้วยธรรมที่สะอาดเวลานี้ ที่เขาหาว่าท่านพูดสกปรกพูดหยาบโลน นั้นละคือน้ำที่สะอาดแห่งธรรมชะล้างของสกปรกคือกิเลสอยู่ภายใน กิเลสมันปิดมันหว่าน้ำที่สะอาดสุดนี้สกปรก คือธรรมนี้สกปรก ตัวกิเลสกลายเป็นของสะอาดสุดยอดไปแล้ว เข้าใจไหม นี่ละมันลบมันล้างกันอยู่อย่างนี้ พี่น้องทั้งหลายฟังเอานะ นี่เปิดออกมาให้ฟังชัดเจน

เวลาเปิดเข้าไปมันเห็นไปหมดนี้จะว่าไง อันนี้จอมปลอมอันนี้ความจริง อันนี้ปลอมอันนี้ความจริง มันรู้กันมันปิดกันออก ๆ เป็นหลักธรรมชาติของธรรมที่ชำระล้างกันจนกระทั่งไม่มีอะไรเหลือ หหมดจริง ๆ แล้วที่นี้อะไรจะสะอาดยิ่งกว่าธรรม ความสกปรกในเรื่องของสายตาก็เลส สิ่งเหล่านี้จะว่าเห็นเป็นของสวยงามทั้งหมด กิเลสตกแต่งไว้หลอกลวงสัตว์โลกให้เป็นของสวยงามสะอาดสะอาด น่าอยู่น่ากินน่าใช้น่าสอยน่าหลับนอน น่าพูดน่าจানাทุกอย่างไปหมด เรื่องกิเลสหลอกลวง แต่เวลาพิจารณาแล้วนี่คือความสวยงามของกิเลส นี่คือความสะอาดสะอาดของกิเลส แต่สายตาของธรรมแล้วนี่คือความสกปรกสุดยอดของกิเลส นั่นเห็นไหมละ ที่กิเลสหาว่าธรรมสกปรกธรรมดูแล้วคือตัวสกปรกสุดยอดก็คือกิเลส ที่มันหาเรื่องโจมตีธรรมซึ่งเป็นเหมือนกับน้ำสะอาดไปชะล้างหัวมันตัวสกปรกนั้น ให้พากันจำเอานะ เป็นอย่างนั้นละธรรม

ธรรมกับโลกจึงไม่เหมือนกัน เวลาพูดที่ไหนท่านพูดตามภาษาของธรรม ท่านจะพูดอย่างตรงไปตรงมา ไม่ได้คำนึงถึงว่าอันนั้นสกปรกอันนี้โสมน้อย่างกิเลสมันปิดป้องตัวของมันตลอดเวลาเลย นี่ละภาษาของโลกกับภาษาของธรรมจึงไม่ได้เหมือนกัน ภาษาของธรรมปลิ้นปล้อนหลอกลวง กิริยามารยาทนิมนวลอ่อนหวาน แต่ภายในเต็มไปด้วยมหาภัย ๆ ทั้งนั้น มันอยู่สองฝั่งอย่างนี้ละ มันกระทบกระเทือนกันอยู่ก็เพราะกิเลสกับธรรม ผู้แสวงหาธรรมก็มีผู้แสวงหาความดีก็มี มันก็คละเคล้ากันรบกัน เช่นระหว่างความขี้เกียจขี้คร้านกับการประกอบความดีงามทั้งหลายมันก็เป็นข้าศึกกัน ถ้าเราจะทำคุณงามความดีอะไร ความคัดค้านต้านทานความอ่อนแอท้อแท้มันจะมาขัดขวางทันที มันอ่อนแอก็จริงมันอ่อนแอมันขัดขวาง แต่มันแข็งแรงอยู่ด้วยดีหน้าความ

เพียรของเราให้หยาบลงหมอน ๆ เราไม่รู้ไหม นั่นละมันอ่อนแออย่างนั้นละ อ่อนแอเพื่อจะตีหน้าผากเราลงใส่หมอนหลับครอก ๆ มันอ่อนไหมที่นี่ พอลงถึงนั้นอ่อนไหมไม่รู้หลับเหมือนตาย ถ้าไม่มีพระไปกุสลาให้ตีไม่ตีจะไม่ตื่น เป็นอย่างนั้นนะ

ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบเอาไว้ เรื่องภาษาของธรรมกับภาษาของกิเลสผิดกัน อย่างนี้ เรายังพูดจริง ๆ ถึงขนาดนี้เรายังลดหย่อนอยู่นะ ที่พูดไม่ได้ไม่ไปตามภาษาของธรรม เพราะผู้ฟังมันจะโกยเอาบาปเอากรรมใส่หัวมัน ถ้าพอมันบ้างก็พอนให้มันอย่าให้มันโกยมากนัก ถ้าผู้ฟังเพื่อมุ่งธรรมมุ่งธรรมจริง ๆ ร้อยต่อร้อยออกฝั่งทันทีเลย จะไม่มีเหลือเลย นี่อันหนึ่ง

อันหนึ่งร้อยนี้ออกเสีย ๗๕ % เพราะผู้รับจากปัญหาที่ตบออกมา เช่น เขาถามปัญหาหรือเทศนาว่าการอย่างนี้นะ ควรจะเทศน์ถึงร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ผู้ที่มารับฟังนี่อย่างสูงสุดไม่เลย ๗๐% ก็เทศน์ขนาด ๗๐% ลงมา การตบปัญหาก็จะตบออกมาแค่ ๗๐% ที่ออกนั้นออกร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่แบ่งเอาไว้เสีย ๓๐% อันนี้ไม่เกิดประโยชน์แก่ผู้ฟัง จะนำออกแต่เพียง ๗๐% เท่านั้น ๗๐% ๖๐% มาถึง ๕๐% ไม่อยากออกแหละ ถ้าเลยนั้นแล้วไม่ตบเลยไม่เกิดประโยชน์ นั่นเป็นระยะ ๆ

ปัญหาที่จะออกเป็นประโยชน์แก่โลก โลกรับได้แค่นั้นออกแค่นั้น ๆ ถ้าสมควรจะรับได้หมดนี้ พอทางนั้นผางมาทางนี้ผางใส่กันตุมเลย เรียกว่าได้ผลร้อยเปอร์เซ็นต์จริงต่อจริงถึงกัน คำว่าจริงต่อจริงถึงกันนี้แล้วไม่มีเพศ เพศหญิงเพศชายไม่มี ราคะ ตัณหาไม่มี มีแต่ธรรมของจริงเข้าถึงกันแล้วไม่ได้มีสมมุติอย่างที่ว่านี้เข้าไปเกี่ยวข้อง ถ้าสมมุติก็เป็นเรื่องสมมุติของธรรมล้วน ๆ ไปเสีย นั่น ท่านแยกอย่างนั้นนะ การเทศนาว่าการจึงลำบากลำบาก เทศน์แกงหม้อใหญ่ ไม่ทราบจะเทศน์ไปยังไง

เอาฟังให้ชัดเจนนะ ทั้ง ๆ ที่ธรรมมีเต็มหัวใจที่จะออกตลอดเวลา แต่เวลาจะออกมันออกช่องไหน ออกช่องไหนก็มีแต่ตมแต่โคลนไปเสีย ไม่ได้มีสิ่งที่จะเป็นความสะอาดสะอาดอันรับกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเทศน์ก็เทศน์ลำบาก ครั้นจะตีแรงก็จะถูกหัวเด็กจะถูกหัวคนแก่ ถ้าตีลงไปแรงไอ้หัวอันธพาลมันอยู่ข้างหลังนั้น ตีไม่ถูกมันนะซีเข้าใจไหม แล้วตีหัวเด็กเกิดประโยชน์อะไร ตีหัวคนแก่งงัน ๆ อยู่แล้วไม่มีใครตีก็จะล้มอยู่แล้วก็จะไปตีหาอะไร ตัวอันธพาลที่แอบอยู่ข้างหลังตีไม่ถูกมัน

นี่ซีเทศน์ยากเทศน์ลำบาก เทศน์แกงหม้อใหญ่นี้เทศน์ลำบาก เมื่อไม่ทราบว่าจะแบ่งสันปันส่วนไปในแง่ไหน ๆ ธรรมท่านก็แยกของท่านเองนั่นแหละ แต่เราจะมีแต่ธรรมแยกอย่างเดียวเราไม่ได้้นำการแยกของธรรมว่าเป็นความสะอาดไม่สะอาดขนาดไหน ก็ไม่เข้าใจกัน จึงแยกออกมาให้ทราบอย่างนี้เข้าใจไหมละ พอถึงแกงหม้อเล็กแกงหม้อจิ๋วไม่ต้องบอกที่นี้ละ แกงหม้อเล็กแกงหม้อจิ๋วมีแต่นักรบเข้าสู่สงครามแล้ว

ยื่นอาวุธให้จับปืบ ๆ เหนี่ยวไกตุม ๆ ตุม ๆ ไปเลย นี่คือผู้ออกแนวรบที่จะพัดกับกิเลส อยู่แล้ว ยื่นอาวุธคือธรรมเข้าเงื่อนไหน ๆ จับปืบใส่ตุม ๆ ตุมร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ เลย เทศน์แกงหม้อเล็กกับแกงหม้อจืดนี้เทศน์สะดวกมาก เพราะเป็นทางราบรื่นสุดยอดของ ธรรมที่จะออกต้อนรับกันกับผู้ต้องการความจริงร้อยเปอร์เซ็นต์เช่นเดียวกัน การเทศนา ว่าการนี้ไหลออกเลยเทียวไม่ต้องบอก ทั้งถึงหรือว่าทั้งสระทั้งบึงเป็นธรรมทั้งนั้นออก พร้อมกันหมดเลยได้

ถ้าจะให้แบ่งสันปันส่วนก็อย่างที่วานั้นแหละ ไม่ทราบจะแบ่งใส่หัวไหนบ้าง หัว เด็กมี หัวผู้เฒ่าผู้แก่ก็มี หัวอันธพาลก็มี มีหลายคนก็มีหลายหัวใช้ใหม่ ดีก็ดีไม่ลงละซี มันลำบาก เทศน์อี ๆ อ๊ะ ๆ เห็นสมควรแก่เวลาแล้ว เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้ ถ้ามี กล้วยหอมกล้วยไข่ให้เอามาเป็นกัณฑ์เทศน์ ก็พูดเท่านั้นเองเข้าใจใหม่ นั่นละเป็นอย่าง นั้นนะให้พี่น้องทั้งหลายฟัง นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้น ท่านไม่พูดเฉย ๆ รู้เต็มหัวอกก็พูด ไม่ได้เพราะธรรมไม่เหมือนโลก มีเหมือนไม่มี ไม่อัดไม่อั้นไม่ผลึกไม่ตัน ถ้าถึงเวลาที่จะ นำออกมาใช้แล้วจะพร้อม ๆ ตลอดเวลาในธรรมทุกชั้นกับคนทุกภูมิจะพร้อม ๆ กันไป เลย จะออกตามนั้น ๆ

ถ้าให้เหมาะที่สุดแล้ว ถ้าเป็นรถแล้วไม่ต้องติดเครื่อง เหยียบคันเร่งเลย ถ้าเป็น นักมวยก็ไม่ต้องยกครุ พัดเลย นี่แกงหม้อเล็กแกงหม้อจืดเป็นอย่างนั้นแหละ ฟุ้งเลย กิเลสอยู่ตรงไหนขาดสะบั้นไปเลย พวกแกงหม้อใหญ่ไม่เป็นอย่างนั้นมันต่างกันนะ คำ ว่าต่างนี้ไม่พูดละเดี๋ยวจะไปเข้าเนื้อพวกนี้อีก เดี่ยวมันตีหน้าผากพวกแกงหม้อใหญ่อีก เรายุตินี้ไว้ก่อน ไอ้แกงหม้อใหญ่ไม่เป็นอย่างนั้นนะ มันก็อยากฟังจะเป็นยังไง เราก็เลย ไม่พูดเสียเพราะมันอยากมากให้มันตายเสีย เราค่อยกุสลาเอา มันตายแล้วเราไปกุสลา ที่เดียวสบายดี

นี่เราคิดเป็นห่วงเป็นใยพี่น้องทั้งหลาย พูดจริง ๆ นะเราไม่ได้มาเสมาแสรัง เส แสร้งไม่เป็นธรรม ต้องตรงไปตรงมาเลย นี่จวนจะตายเท่าไรแทนที่จะมาห่วงใยในธาตุ ในชั้นซึ่งเป็นเครื่องมือใช้สำหรับธรรมเพื่อเป็นประโยชน์แก่โลกนี้มันทรุดโทรมลงไป ทุกวัน ๆ มันก็ด้อยลงไป การทำประโยชน์ก็น้อยลง ๆ กลับมาห่วงธาตุชั้นนี้ที่จะทำ ประโยชน์ให้โลกมากยิ่งว่าการห่วงธาตุชั้นนี้เพื่อตัวเองนะ เราไม่ได้บอกว่ามากนะธาตุ ชั้นนี้ เราบอกเราไม่มีเลยเรื่องธาตุชั้นนี้ว่าจะเป็ห่วงกับความเป็นความตายกับมัน

เราไม่มีเราบอกไม่มี ไม่มีแม่เปอร์เซ็นต์เดียว ขึ้นชื่อว่าสมมุติแล้วไม่มี การเกิด การตายมันก็ถึงขั้นยุติของมันแล้ว ตั้งแต่ยังไม่ตายมันก็เป็นของมันอยู่แล้ว ดินก็เป็นดิน อยู่แล้ว น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟอยู่แล้ว ตายแล้วจะเปลี่ยนแปลงไปไหน มันก็ เป็นธาตุเดิมของมัน จิตก็เป็นธรรมชาติของจิตแล้วเปลี่ยนแปลงไปไหน มันไม่ขัดไม่

แย่งกันแล้วจะหว่านไปหาอะไรสิ่งเหล่านี้ ก็หว่านแต่ทำประโยชน์ให้โลก ที่โลกยังอยู่ในสมมุติ มีดีมีชั่วมีสูงมีต่ำมีเสื่อมมีเจริญจะพวงกันทางนี้ทั้งนั้นแหละไม่ใช่อย่างอื่นใดนะ

เราจึงสงสาร จวนจะตายเท่าไรแทนที่จะหว่านธาตุหว่านชั้นธกัณฐ์ไม่มี มันยิ่งหว่านโลกมากเข้าไป ๆ อันนี้ยิ่งกุดยิ่งด้วนเข้ามา ๆ การใช้ประโยชน์ได้น้อยลง ๆ อย่างนี้ทำให้เป็นหว่านมากนะ อยากให้เห็นธรรมพระพุทธรเจ้า ไม่มากก็ตามเพียงจิตใจสงบในหัวใจเท่านั้นจะเป็นที่ระลึกถึงวันตายนะ ใจนี้ไม่ใช่เล่น ๆ นะไม่จิตไม่จางง่าย ๆ นะถ้าลงได้สงบสักทีหนึ่งจนกระทั่งตื่นเต็นดั่งที่เราเคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังนั้น เรียนหนังสืออยู่ ๗ ปีจิตนี้รวมลงถึงอัครรรย์ ๓ หนเท่านั้น โหย ไม่มีวันลืมนะ ตั้งแต่วันแรกที่เป็นเลยเถียวนะ มันตื่นมันเต้นมันอะไร วันนั้นเรียนหนังสือทั้งวันอารมณ์อะไรไม่มีเข้ามาเกี่ยวข้องนะ มีตั้งแต่ความสงบอัครรรย์ของจิตที่เป็นอยู่ภายในจิต ชยับ ๆ วันนี้นัย่นเวลา ลง เรียนหนังสือสมมุติว่าธรรมดาเราจะประมาณตี ๑ ตี ๒ เราหยุดเรียนหนังสือนะ ตี ๑ ตี ๒ ตี ๓ ก็มี ตี ๑ ตี ๒ เป็นพื้นฐานละเรียนหนังสือนี้

ที่นี้เราเคยเรียนนั้น พอจิตภาวนาเป็นอย่างนี้แล้วย่นเวลาเข้ามา สมมุติว่าจะหยุด ๗ ทุ่ม ๖ ทุ่มหยุดแล้ว ๑ ชั่วโมงนี้จะภาวนา เอนี้ก็ไม่ได้สักทีเพราะได้หนหนึ่งแล้วชยับใหญ่เลยไม่ได้เรื่อง ๆ จนกระทั่งจิตจางไป แต่ความเชื่อไม่ได้จิตนะ ผังลึกมาก เป็นอจรศีรธา อ้อ จิตวิเศษมีอยู่อย่างนี้จริง ๆ ถึงไม่ได้เป็นก็ตามมันจะได้มันจะเป็น ไปอีกเป็นอีกที่สองแบบเดียวกัน เป็นครั้งที่สามเป็นแบบเดียวกัน เพราะฉะนั้นจึงเป็นต้นทุอันใหญ่หลวง ออกคราวนี้จะเอาจิตอันนี้ให้ได้นั้นฟังซิ ปักจิตปักเลย พอออกปฏิบัติคราวนี้จิตอันนี้ต้องอยู่ในเงื่อมมือเป็นอื่นไปไม่ได้ พัดกันเลย มันก็เป็นจริง ๆ ได้

นี่ละเพียงจิตสงบเท่านั้น โห ปลุกประสาท ทำความเชื่อของเราให้ผังลึกในธรรมทั้งหลายนี้ไม่ได้จิตจางนะ มันหายไปแล้วก็ตามแต่ความเชื่อไม่จิต เราเห็นในใจของเราเอง นี่ละอยากให้เห็น อย่างน้อยก็ให้มีความสงบเย็นใจบ้างเล็กน้อย นั่นละความอัครรรย์จริง ๆ จะอยู่ที่ใจนะ ไม่ได้อยู่ที่ต้นไม้ภูเขาสมบัติเงินทองข้าวของดินฟ้าอากาศฟ้าแดดดินลมที่ไหน ถนนหนทางเครื่องตกแต่งประดับประดา ที่จะให้หยดย่อยขนาดไหนว่าจะหวังเอาความสุขจากมัน อย่าไปหวังว่างั้นเลย นั่นคือกองไฟมันหลอกเรา จะเอาไฟเผาเรา ถ้าจิตได้เกิดความสงบภายในใจมันไม่ได้สนใจกับสิ่งภายนอกนะ ไม่มีอะไรมีคุณค่ายิ่งกว่าจิตที่สงบอัครรรย์นี้ละ มันปล่อยของมันไปเลย ได้อันนี้ปล่อยมันปล่อยเลย เป็นอย่างนั้นนะ

เพราะฉะนั้นพระพุทธรเจ้าท่านถึงปล่อยโลกได้ซี โลกธาตุสามโลกนี้อะไรไปติดพระทัยท่าน ก็คืออันนั้นมันเลิศเลอเกินกว่าที่จะมาติดมาพันกับกองมูตรกองคูณี่ ท่านจะไปติดอะไร พวกจำเอานะ ที่นี้เวลามันได้ขนาดไหน ๆ มันก็ปล่อยของมันไป ๆ

ปล่อยเรื่อย ปล่อยจนกระทั่งไม่มีอะไรเสมอธรรมชาติที่บริสุทธิ์พุทธโอแล้วฝั่งเลยไปเลย นั้น ได้ยินไหมพระพุทธเจ้าไปถึงนิพพานแล้วห่วงใยเสียดายโลก มาตายกองกันกับพวก เรามาสมัครตายอีกเคยมีไหม มีแต่ท่านเข็ดท่านหลาบเท่านั้นแหละ เอาละวันนี้เทศน์ เท่านั้นก่อน ให้พร....

เดี๋ยวนี้ดูว่าเขาไปตัดเหล็กเขานะ คือโรงงานเขาอยู่หนองคาย เขาจะตัดเหล็กต้นเสาขึ้นศาลา เขาเลิกงานไปน่าจะเป็น ๒ อาทิตย์แล้วมั้ง เขาเลิกงานจากศาลานี้เขาไปตัดเหล็กที่โรงงานใหญ่เขา ถ้าเสร็จแล้วเขาก็จะบรรทุกใส่รถมา มัดเหล็กเป็นเสา ๆ มา ที่นี้ขึ้นละที่นี้ พอขึ้นแล้วก็พิบ ๆ เลยนะ เวลานี้เขากำลังไปตัดเหล็กตัดอะไรจะขึ้นต้นเสา พักงานไปดูเหมือนประมาณสัก ๒ อาทิตย์แล้วมั้ง คงไม่นานแล้วก็กลับมาอีก ที่นี้ศาลาใหญ่จะขึ้นละ ความยาว ๖๐ เมตร ความกว้าง ๓๐ เมตรใหญ่อยู่นะ

เรานึกว่าเมื่อเช้านี้หนาวกว่าเมื่อวาน เราไปดูปรอทนี้หรือเราดูผิวดลาดก็ไม่ทราบนะ เราเข้าใจว่าเมื่อเช้านี้หนาวหรือเราดูไม่ชัดก็ไม่ทราบ กลับไปนี่ถ้าไม่ลิมจะไปดูอีกที่นี้ เราก็อ้างใจว่าเมื่อเช้านี้หนาวกว่าทุกวัน แต่เวลาไปดูปรอท อ้าว ทำไมเป็นอย่างนี้ แต่เราไม่เชื่อตาเรานะ ตามันเคยโกหกเรามากแล้ว มันโกหกเรื่อย ๆ

ก็อย่างที่เรารู้จักมาจากกุฎิเราออกมาทางนั้น ปิดกวาดออกมาทางช่องนั้น มันได้เวลา เจ้าของเข้าใจว่า ๔ โมงเย็นปิดกวาดมา เราทำงานอะไรมองไปดูนาฬิกา พอมองดู อ้าว นี่มันบ่าย ๔ โมงแล้วนี่ ทั้งงานปั๊บปั๊บเอาไม้กวาดลงกวาด เพราะแต่ก่อนเรากับพระนี่ปิดกวาดเสมอกันหมด เราเพิ่งมาปล่อยตอนแก่มานี้ แต่ก่อนเรื่องปิดกวาดข้อวัตรปฏิบัติเรากับพระเณรเสมอกันหมดเลย พอปิดกวาดแล้วกวาดออกมา ๆ มาถึงหน้าวัด เณรจรวดมันเฝ้าศาลาอยู่ แต่ก่อนคนไม่ค่อยมากมีเณรเดี่ยวเฝ้าศาลา พอเห็นเราปิดกวาดฝั่งฝั่ง ๆ เท่านั้น เณรนี่แกล้งจะรำคาญตาแก่ทำ แก้กี้เลยเอาไม้กวาดมากวาดแชะ ๆ ทางนี้ก็ขึ้นเลย เณร พระวัดนี้มันตายกันหมดแล้วหรือ แล้วใครจะมากุสลาใครเมื่อพระมันตายหมดทั้งวัดแล้ว เวล่ำเวลารู้แล้วไม่ใช่หรือ ปิดกวาดลานวัดกำหนดตอนบ่าย ๔ โมง แล้ววันนี้พระเณรไปตายกันไหนหมด ใครจะกุสลาให้ใคร เณรก็เลยตบออกมา มันเพิ่งบ่าย ๓ โมง ๒๐ นาที เณรตบมานะ

เรานึกว่าบ่าย ๔ โมงแล้ว จึงว่าขนาบเณรละซี ว่าทำไมมันผิตสังเกตผิตเรื่องผิตราวเอานักหนา ถึงเวลาแล้วพระเณรจะต้องทำพร้อมกันทุกอย่างไม่มีตลาดเคลื่อน แต่วันนี้ทำไมมันถึงผิตปกตินักหนา เพราะฉะนั้นถึงใส่ใหญ่ละซี มันตายกันหมดทั้งวัดแล้วหรือ เณรคงรำคาญ เวลาบ่าย ๔ โมงปิดกวาด วันนี้มันเป็นยังไง นาฬิกามันเพิ่งบ่าย ๓ โมง พอว่านั่นสะดุดก็เลย หือ นาฬิกาเพิ่งบ่าย ๓ โมง ถ้างั้น อื้อ หยุต ๆ ๆ เณร ขึ้นทันทีเลยนะ เดี่ยวจะมาเป็นบ้าด้วยกันนะ ให้เลิก หยุต เดี่ยวจะเป็นบ้ากันทั้งวัดนะ เรา

จะไปแก้บ้ำของเรา กลับคืนเลย นั่นเห็นไหม ไปแก้บ้ำเจ้าของ เณรคงจะหัวเราะแหละ เพราะใส่เปรียง ๆ เข้าใจไหมละ ครั้นเวลาเณรตอบมาว่านาฬิกามันฟังบ้าย ๓ โมง หือ ขึ้นเลย ย้ำเข้าอีกว่าบ้าย ๓ โมง โอ้ย หยุด ๆ ทันทึเลย

นี่ละธรรมฟังเอาซิ เป็นไฟเลยที่เราจะเอาขนาดหนัก เข้าใจว่าพวกพระทั้งหลาย ผิดอย่างนั้นนะ พอตีเข้ามาหาเราคือเราผิดคนเดียวก็บอกเลิกเลย มันจะเป็นบ้ำกันทั้ง วัด เราจะไปแก้บ้ำเราคนเดียว กลับเลยทันทึ นั่นเห็นไหมละ นี่ละธรรมจึงเรียกว่าธรรม ต้องตายใจได้อย่างนี้เป็นอื่นไปไม่ได้ เรียกว่าธรรม เราเองที่จะฟาดหัวหมู่เพื่อน เพียง เณรตีหมัดเดียวเท่านั้นหงายหงายไปเลย เข้าไปแก้บ้ำ เวลานี้จะหายบ้ำหรือยังก็ไม่รู้นะ วึ่งเข้าไปแก้บ้ำอยู่นั้น ยังมาว้อ ๆ อยู่นี้อีก เรียกว่าธรรมพากันจำเอานะ ไม่มีแหละเรื่อง พิฐุมานะ อวดว่าตัวเป็นผู้ใหญ่ผู้น้อยมีอำนาจ ไม่มีทางธรรม ธรรมเป็นพื้นฐาน

นั่นละอำนาจอยู่กับธรรมหมด เมื่อผิดตรงไหนผิด วึ่งหาธรรมบี้ยอมกันทันทึ เลย ก็อย่างเรานี่ พอเราผิดนี้ลงทันทึเลย นอกจากนั้นให้เลิก ไม่งั้นจะมาเป็นบ้ำกันทั้ง วัด คือเราไม่ยอมให้พระเป็นบ้ำ เป็นแต่เราคนเดียวก็กระเทือนหมดวัดแล้วใช้ไหมละ ยิ่งจะเป็นทั้งวัดนี้หมดเลยวัดนี้ นั่นละฟังเอาซิเป็นคติ ที่เราพูดมานี้เป็นคติ ก็เราเองเป็น ไฟอยู่ชานาบพระเณรนะ พอบอกว่ามันฟังบ้าย ๓ โมง เหา ขึ้นทันทึเลย พอซ้ำเข้าอีกว่า บ้าย ๓ โมง เอา ทันทึ เลิก เป็นอย่างนั้นแหละ ยอมรับเลย ความหมายว่ายอมรับ มัน เป็นความผิดของเราล้วน ๆ เอาละไป

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันทึต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd